

De veritat anem cap a la independència?

written by Sebastià Sardiné | 8 de març de 2019

Ja vàrem estar advertits pels unionistes-neocolonialistes. Mentre estiguem entretinguts amb el judici –els volem tots lliures– i amb Waterloo, no s'activarà la independència. Ni com a jurista, ni com a simple observador del desenvolupament del judici vull opinar (gran tasca la de les defenses dels encausats a Madrid i a tot el territori, també de la Coordinadora d'Advocats de CAT). Causa General complexa, amb judici aclaridor, decebedor pel que fa a les acusacions i sorprenents moltes declaracions dels encausats. Tots hem escoltat i vist el que es cou. La sentència no accontentarà ningú, dissortadament. Mentrestant, a patir.

Fora de l'àmbit judicial, el fet greu per a mi és el no tenir Llei Electoral catalana pròpia. Però sort n'hi ha, perquè si els actuals polítics l'haguessin aprovat, seria una variant de l'actual Llei Electoral Espanyola, on tot gira entorn de partits obsolets, feixucs, amb polítics professionals, alguns del mateix color barallats entre ells, que fan llistes tancades al seu gust i mida, redacten els programes, engresquen la gent en projectes d'independència i, guanyat el referèndum, en lloc de ser el resultat vinculant com pertocava, ens diuen ara, a misses dites i en Vista Oral, que allò que varen votar l'1-0 i va decidir el Parlament el 27-0 fou una declaració política, sense transcendència jurídica, però no la Independència, mai proclamada ni publicada.

Així doncs, la Independència no és al Parlament condicionat pel TC i pel *Gobierno*. Els parlamentaris amb càrrecs electes basant-se en una llei electoral espanyola que ja no compleix els estàndards de qualitat democràtica, necessaris en ple segle XXI, com el poble català reclama, proclama i exigeix, basats en la democràcia directa, és a dir, llistes obertes,

desprofessionalització de la política, pas temporal per aquesta, eleccions de revocació ... en què els càrrecs electes es deuen al poble que els escull i no al partit, amb interessos que no controla el poble. També volem democràcia participativa, amb més consultes i referèndum vinculants, siguin en qüestions municipals o nacionals.

Si la independència no la podem obtenir al Parlament, tot i tenir escons suficients per a fer-ho, com, quan i on l'obtindrem? Qui la proclamarà? O hem de deixar-la córrer? Els nostres polítics actius, els injustament engarjolats i exiliats, diuen que cal més política i diàleg, i un *ampliar més la base*. És a dir, més processisme liderat pels mateixos polítics professionals de sempre, no canviant res, amb costos d'anades i tornades a les presons o la Casa de la "República virtual" on sembla decidir-se tot, mentrestrant, Parlament i Govern van coixos de gestió, de producció de lleis efectives, de recursos, endèmiques desinversions, amb un Estat ideològicament i econòmicament fallit, en eleccions, que coixeja encara més que el nostre país. Estic en total desacord amb aquest nostre actuar polític que ha deixat la independència estacionada en un llim, gestionat per polítics i no pel poble, únic titular del seu destí.

¿De veritat creieu que els actuals polítics pro Dret a Decidir, tenen cap estratègia per evolucionar cap a la independència? Sospito que no. Hi ha succedanis que, com a maniobres de distracció, ens tindran entretinguts uns mesos o uns anys. Una d'aquestes maniobres per fer-nos esmerçar temps, és debatre sobre les noves eleccions al "Gobierno Central" i a la Unió Europea. Hi hem de concórrer? Cada obsolet partit pel seu cantó, amb gent no triada pel poble, posada a dit pels professionals de la política? Fent una coalició transversal per guanyar tots els escons en joc, sense perdre ni un vot? Aquesta darrera, efectivament, és la menys dolenta, potser inclòs l'encertada. A les europees, tots els actuals polítics sobiranistes plegats, farien una gran tasca.

Una altra cosa són les eleccions municipals, base efectiva de la democràcia real. Aquí també haurem de tornar a votar les mateixes viciades llistes fetes pels partits a interès propi, tornant el mercadeig d'alcaladies, regidories, consells comarcals, càrrecs en estructures oficials –premis de fidelitat– finançament indirecte i directe de partits, tot regulat, això sí, altra volta per una llei electoral espanyola obsoleta, ara ja amb dèficits democràtics clars. Aquest dèficit, no poder posar creuetes als voluntaris que es presentin, no s'ha trobat altra manera indirecta de superar-lo, sinó amb el Procés de Primàries que tant a Barcelona com a algunes altres localitats s'ha endegat. Qui s'apunti com a elector efectivament podrà triar, d'entre els voluntaris que es presentin a Primàries, a qui millor estimi, però finalment, aquesta llista, molt més democràtica que totes les altres, haurà de competir amb les llistes tancades pels vells partits que no evolucionen, sinó que involucionen, quan la societat i les tecnologies ja han entrat en el 5G.

No veig enlloc que la societat civil organitzada avenci cap a recuperar la iniciativa de la independència guanyada pel poble l'1-0 i el 3-0/17, perduda pel procés. Esmercem esforços en el parany estatal dels judicis, tants o més, els hauríem d'invertir a difondre els valors d'una República efectiva que només pot proclamar el poble i anar per feina, que tot està per fer i tot és possible com ens deia Martí Pol.

La nostra estratègia ha de consistir a activar i potenciar l'Assemblea de Càrrecs electes; demanar que a l'AMI s'hi apunti tothom; votant gent partidària de l'exercici efectiu del Dret a Decidir per aconseguir el màxim d'escons possibles i, deixant de banda el que passi en la Causa General i a Waterloo, convocats i reunits tots on aquesta Assemblea de Càrrecs electes indiqui, en dia i hora solemne, acordi, per aclamació, purament i simplement, proclamar i publicar, *erga omnes*, la independència de Catalunya, contra ningú, sinó amb tots els pobles lliures del món, segons el Dret Internacional

reconegut, com ja va demandar i peticionar el poble, en aquelles 750.000 instàncies del "Signa un Vot" que, aprovades, dormen en el Parlament sense que els polítics les hagin volgut activar mai, tot i el seu mandat explícit, reforçades pels resultats de l'1-0, 3-0/17 i àdhuc el 21D/17, recordant als polítics que la sobirania és del poble i no pas seva, desacreditats com estan per no complir el mandat popular atorgat per l'únic titular de la sobirania de la Nació Catalana i del seu destí. Mandat que els polítics varen incomplir. Benvinguda la Casa de La República i tot el que es faci, però fer, allò que se'n diu fer, no ho faran els polítics, sinó el poble.